

E la vecchia Mazzurana
 E già compra guardiana:
 Ma se chete dell' ostel,
 Padre mio, vuoi tu le porte,
 Fa' che presto alla sua corte
 Mi conduca il mio fedel!"

Razen tega krasnega prevoda iz Preširna podaje nam Chiudina pod naslovom „Canti sloveni“ še štiri narodne pesni z naslovi „La libertà“, „La povera Greca“ (podobna „Majerci“ v Korytku I. str. 103), „L'amore“ in „Maria e gli Zingari“. Iz katere zbirke, ali morda, od katere osebe je Chiudina dobil te pesni, ne sem mogel zaslediti.

Chiudina je prevel tudi Jenkov slavni „Naprej“ na str. 162. prvega zvezka svoje zbirke pod naslovom:

Avanti!

Canzone marziale slovena.

Avanti il vessilo di gloria si sventi
 Sui campi di sangue guerriero cruenti!
 Pel ben della patria diletta tuonar
 Il nostro si senta moschetto fedel!

Coll' armi, dai prodi guerrieri brandite,
 Il fulmin degli empì scagliam sulle vite,
 I nostri diritti vogliam suggellar
 Coi vili, che il nostro calpestando ostel.

Invano pregava la madre mia povera,
 Invano sul collo cingeami la mano,
 La sposa mia cara piangevami invano:
 Fra noi ti rimani, mio dolce tesoro!

Addio, cara madre, mia sposa adorabile,
 Per madre diletta la patria mi sia,
 La gloria per sposa carissima mia,
 Il nostro sul campo appellami onore!

2.

Prešeren in Levstik v Rusih.

Spisal Ivan Hribar.

Leta 1871. izdal je Nikolaj Vasiljevič Gerbelj v Petrogradu obširno slovansko hrestomatijo, v kateri so zastopani znamenitejši pesniški proizvodi vseh slovanskih narodov v deloma izvrstnih ruskih prevodih. S to knjigo imel je izdajatelj, kakor sam pravi v predgovoru, namen opozoriti ruske literarne kroge na slovanske literature,

katere so jim bile skoro popolnoma neznane, da-si imajo posamezni slovanski narodi pesnike — tu imenuje tudi našega Preširna — kateri se smelo morejo vzpored postavljati slavjenim in občudovanim pesnikom francoskim, nemškimi in italijanskimi.

Da bi bil izdajatelj bolje zadostil odbranemu si namenu, ter s hrestomatijo predočil ruskemu občinstvu smer, po kateri se ravna literatura vsakega posameznega slovanskega naroda, obrnil se je do literatov po slovanskem svetu ter jih vprašal sveta, katerih pesnikov naj omenja in katere pesniške proizvode njihove naj dá preložiti.

Po tej poti je res popolnoma dosegel svoj namen pri literaturi poljske, češke in srbsko-hrvatske; žal, da tega tudi o naši slovenski ne morem trditi. Ne vem, kdo je bil tisti slovenski literat, do katerega se je N. V. Gerbelj obrnil za svet, a to je gotovo, da mož ni premislil, kako važen in imeniten je njegov odgovor o podjetji, katero je imelo podati popolno sliko našega pesništva in smer naše literature. Saj bi sicer vendar ne bili prišli v hrestomatijo pesniški proizvodi mož, katerih pri nas nikdo resno pesnikom ne prišteva in pa najslabši proizvodi pesnikov, ki so sicer v resnici zaslužni za našo literaturo, in katerih ostali, v tej hrestomatiji ne omenjeni duševni proizvodi dišejo pravega pesniškega duha, a najboljših naših pesnikov — n. pr. S. Jenka hrestomatija niti s kratko besedico ne omenja.

Hvaležni moramo pa izdajatelju biti vsakako uže zato, ker je rusko občinstvo seznanil z našim pesniškim prvakom Preširnom, katerega „Turjaško Rozamundo“ in „Slovo od mladosti“ je v prevodih M. Petrovskega priobčil. Kar se prevodov samih tiče, moram priznavati, da mi oni „Turjaške Rozamunde“ nikakor ni po godu; prelagatelj se je premalo zvesto ravnal po izvorniku, tako, da je vsa pesen komaj dobra senca Preširnov. Na nekaterih mestih zdi se mi prevod preokoren, na drugih celo preprost. Elegija „Slovo od mladosti“ preložena je mnogo bolje; videti je, da je prelagatelj pri njej bolje pazil na izvornik, kajti misli izražene v posameznih vrsticah prevoda so tako rekoč skladne z onimi istih vrstic v izvorniku. A vendar se sem ter tja nahaja v njej kak prevulgaren izraz, katerega bi bilo prelagatelju lahko nadomestiti z drugim, ki bi se bil slovesnemu tonu vse pesni mnogo bolje prilegal.

Vse drugače pa je preložil N. Berg prekrasno Levstikovo pesnico „Dekle in ptica“. Čitajoč ta prevod, obžaloval sem, da tudi

Preširna ni prestavljal on. To je tisti lahki, neprisiljeni, igrajoči ton, po katerem se odlikujejo vse Levstikove pésni, a izmej vseh najboljše ravno imenovana. In kako lepo se to v ruskem jeziku čita! Človeku se zdi, da ima pred seboj žuborečega Zaporožca, kateri mu pripoveduje jedno tistih sladkdonečih, lahnih, prirodnih pesnic, katerih je polna ukrajinska narodna poezija.

Želeti bi bilo, da bi prelagatelj razveselil nas še s kakim prevodom iz naše literature; hvaležnega posla našel bi posebno iz poslednjih dvajsetih let; mnogo in hvaležnega ruskega čitateljstva, mislim, da bi tudi ne pogrešal.

Razstánek.

bráčati na dvá očí,
To zdravo ní, to modro ní,
Iz téga se gorjé rodi.

Da tudi on, ki je izbrán,
Ne bode tebe klél solzán,
Umíčem jaz koráke v strán.

Prišél sem zadnjič k vam zató —
Deklè, ne glédi me v okó!
Bog vé, če zópet né mokró?

Mokró si bodi, ali nè,
V srcé naj tebe tó ne žgè;
Molčé podáj rokó, deklè!

Molčé ti jo podajem jáz,
Topím se zadnjič v tvoj obráz —
In zdrava bodi večni čas!

Rázpotnik.

Vazil Vereščagin.

dunajskem umetniškem domu je do sedaj zapadneji Evropi malo znani ruski slikar Vereščagin iz Pariza razstavil veliko množino svojih slik, katere nam največ predstavljajo grozne epizode iz zadnje rusko-turške vojne ter nam zvesto slikajo mnoge čudovite dogodbe, katere je Vereščagin prebil o svojem bivanji